

Dedico aquest humil treball al meu estimat oncle Lluís Millet, en testimoni d'alta simpatia.

VESPRADA AL BOSC

Oh! és una hora encisadora
la que em passo vora a vora
dels teus matorrals i pins,
quan contemplo la bellesa
que de la naturalesa
has rebut en tos confins!

Tu no saps el que m'agrada
sota els arbres ajessada
escoltà el ritme del vent,
els cants dolços, fragmentaris,
dels ocells imaginaris,
com a planys d'enyorament.

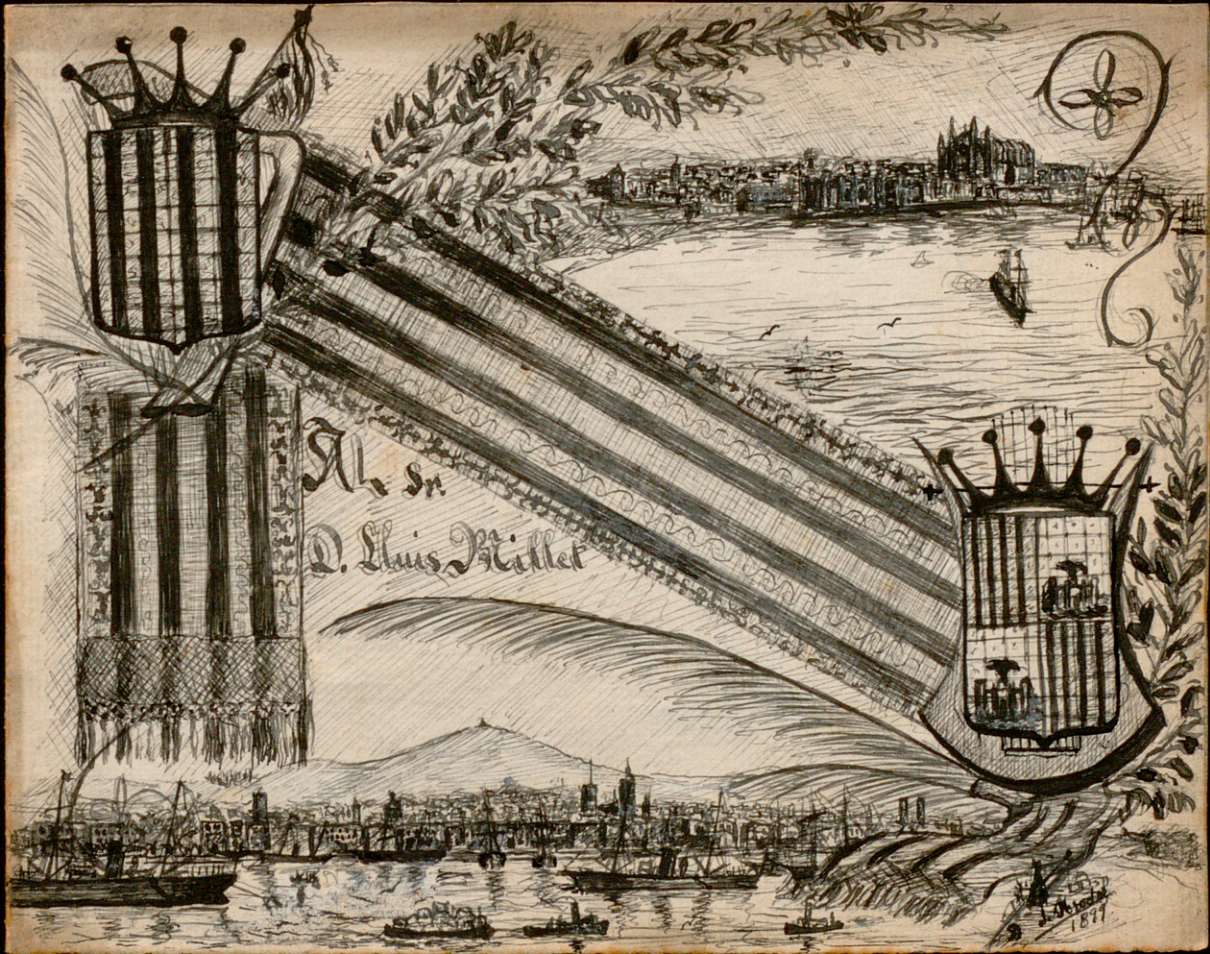
I quan l'ombra al fi del dia
va vestint-te en fantasia
i jo estic en solitud,
dels teus aires melodiosos
sento els ecos harmoniosos
destacar-se en la quietut.

Giro el cap llavors enlaire
sorprenent en màgic flaire
mig de fulles, el cel blau;
mentres el cor s'extasia
d'una sana poesia;
tota calma, tota pau.

L'esperit content es posa,
l'ànima de pler ne gosa
d'èixa fruïció real,
d'èixa pràctica alegria
que combat la melangia
despertada en lo ideal.

Margarida Millet.

Barcelona, 17 de septembre de 1925.

Al Sr.

D. Luis Millet

1877

Al Lla. Nibel

- = El mon respira llum; la poesia
s'embau me boy filiranxa en tots los cors
la música ab sa dolça melodia
va cantant glòrias y lloers pel mon.
- = Y l'art ab son afany, prest atravesa
lo camp obert per sos prohoms genials
y la pàtria de goig està que vesca
al oïr al sol de llibertat.
- = Al vos, mon mestre que canteu las gestas
que per la pàtria los antichs van fer,
vos qu'aneu alegrant las millors festes
y ab vostres cants als homes admireu
- = Al vos senyor en aquest sagrat dia
vostre deixeble mes humil y amant
as desitja salut, pau y alegria
con desitja a la Pàtria llibertat

Joan Obrador

Barcelona 25 Agost 1899

A la glòria immarcesible

de

Lluís Millet

Poesia llegida pel seu autor, Mn. Josep Serra i Janer, Pere., en l'Homenatge pòstum al mestre Lluís Millet i Pagès, que tingué lloc el dia 8 de juny de l'any 1958.

Hi prengueren part: Montserrat Salvador i Laura Núñez, soprans; Emili Vendrell, tenor; Lluís Molins, pianista, Fèlix Millet Maristany i l'Orfeó Nova Càrrega.

*S*ALVE noble arquitecte de la terra nostrada
que amb el vol subtilíssim de les teves cançons
vas obrir, incontenible, uns camins d'esperança
d'on grifolen espigues i roselles en flor.

El teu gest fou macís com el d'un patriarca
i damunt el teu pit opulent de clarors
t'hi creixia una bella i caudalosa fillada
delitosa del verb que escampaves pel món.

Sembrador d'ideals dintre els erms de la casa
on creixia l'ortiga i la sal i el dolor,
tu amb la fe que traspassa penyals i muntanyes
vas bastir una basílica d'ideals i cançons.

Cada greuge que et queia com un llamp a la galta
dels perversos eunucs que enllefernen els dons,
tu amb la gràcia viva del perdó en feies gràcia
i l'afront converties en estel lluminós.

El teu viure fou una melodia immutable
de bondat i de joia sota l'aire i el sol,
i amb un bell evangeli de virtuts la teva ànima
va cantar la Fe angèlica i la Pàtria i l'Amor.

Ara en pau ja reposes, forjador de nissagues,
sota el gruix de la gleba que amb sagnant passió
t'estimaves, content, i tothora vetllaves
amb la flama més pura del teu càntic joïós.

Dorm en pau el teu somni, i que el vent de les arpes
et bressoli els ossos amb dolcíssims acords,
i que l'alta senyera rutilant de llaçades
del teu gran Orfeó se't desplegui pel cor.

Salve orfebre dilecte, les collites ja granen
en els solcs de la pàtria, i devers l'horitzó
s'alça una ombra estremida per un vent de miracle...
Dorm en pau, Mestre altíssim, Déu et doni un bell son!

J. Arra-fuer

Als cantaires de l'Orfeó Nova Tàrraga, per a que la memòria dels mestres Millet i Güell, nostres pares en l'art coral, conservi pura i sense claudicacions l'aristocràcia de nostra espiritualitat artística.

Tàrraga, 21 de juny, diada de Sant Lluís, de l'any jubilar de les aparicions de la Verge de Lourdes, als peus de la qual ens postrarem el dia 27, per a que conservi la perennitat de nostre Orfeó, ens doni la fortalesa de les roques de la cova de Massabielle per a mantenir ferm el nostre entusiasme, i les aigües miracleres del Gave renovin la promesa de nostre baptisme que ens donà la vida de la Fe, la Pàtria i l'Amor, que coronen la Senyera de l'Orfeó.

Florent Cabré

Ma Patria.

De Wendell

A n·el grant mestre
y a l'excelent patrici

Dr.

Luis Millet

A vos, estimat mestre, va dedi-
cat aquest petit treball meu com a pro-
va d'efecte del vostre mes bonnil desceble

N· Emili Vendrell Ibars

Romans

Batalunya, Catalunya,
dolça Pàtria dolç raser!
Batalunya ben aymada
quans enemichs encas teuts!
Enans enemichs que t'odiën
ab un odi de l'infern
y quans fills aymada Pàtria
que t'è son la peste com ells!

Si de tu malparla ab odi
un castellà (un estranger)
es per l'enveja que t'è tenen
de veure com vas creixent,
es perquè ventben que t'è forta
per tornar à adquirir lo teu,
es perquè encas se recorden

d'aquells antics somatents,
y perque les quatre barres
encar onegen als vents
com dibentlos: - Espereu-vos!
Que som forts prou qui ho veuen!
Lo qui es nostre ens ho prengueren,
ab sang ens ho tornaren! -
De tu malparlen ab odi
perque aqui ja no els volem
que son raga malehida,
malehida de l'infern,
que tot, tot, ens ho robaren
la llibertat y el progre's!
De tu, malparlen ab odi
perque volem molt mes qui-ells
y et voldrien ensorrada
y esclafada a ni-els seus peus!
Mes ja prou! Prou esclavatge
que prompte els farem la llei...
ells te creyen soterrada
y ara els hi ensenyes les dents...
Ja vindra ton cist de guerra,
y aquell jorn... ay, pobres d'ells!

Mes, jo te sentí que ploraves,
y lo teu plor te comprés!
Es, que fills de tes entonyes
de tu parlen ab menys-pren!

El fill que de tu mal-parla
es perquè no et coneix gens!

Catalunya dolga mare,
digam, digam com pot ser
que aquell fill que begolares
ab tant dolç amor matern,
no t'estimi com s'estima
lo mes sant y lo mes ver
tu que sempre amorosida
li has dat la vida y el ser!
Si no t'ayma y t'meny-prena
y parla ab estrany accent,
avergonyit de la parla
en que va parlar fins Deu,
es perquè jamay t'ha vista
rica y bella tal com ets,
es perquè jamay t'ha vistos

els teus pobles y conreus,
es perquè jamay ha vista
la mar blava, el Crimen
ni del Montserrat granítich
les ingleses y marlets,
es perquè no ha vist les prades
ni els turons d'aquest Montseny
que com cancell de la gloria
enfonsa son front al cel,
es perquè jamay ha vist
los teus antics monuments
absont llegim tota la historia
en columnas y relleus,
es perquè jamay ha vista
la volta blava d'est cel
(oh, el blau de la mia Patria
tant hermosa cap terra el te!)
es perquè les teves gestes
per complet les desconixa,
es perquè may la sardana
han pintejat los seus peus
ni una roja barretina
ha portat en el front seu.

y no li canta sa mare
les cançons del teu terror!

Si un fill teu, de tu malparat,
o be es perquè no et coneix
o perquè Déu me perdoni
a dintre el pit no hi té res!

Batalunya rica y plena
quans enemics encara t'ents!
I quans fills aymada Patria
que t'assou la peste com ells!

Mes tens fills que t'adularen
y que t'ayman al dalt,
y que t'el jorn tant sols esperen
que tu t'is dignis: - Tu, fills meus!
Ha arribat ja l'hora santa
que de traïdors ne feu net!... -
I el jorn que per tot retingi
aquest crit... ay, pobres d'ells!

Montseny 22 VIII 1918

EL ROSSINYOL

Al Mestre Millet, Mestres i Directius de l' "Orfeó Català" en les seves tristes noces d'or.

Aquest mes fa cinquanta anys
que en un bosc de nostra Pàtria
naixia, petit, petit,
un rossinyol de veu clara.
En sentir-lo refulgar
les nostres millors tonades,
Catalunya sentí als ulls
l'alegria i l'esperança
d'altres dies enyorats
pels quals temps ha sospirava.

Mentrestant, el rossinyol
amb quin delit que cantava!

Aviat li faltà espai
per les seves refulgades
i, solcant el blau del cel
amb ses joves fortes ales,
escampà per tot el món
la veu de la nostra Pàtria
bo i dient a tot arreu:

"Escolteu, amics, com canta.
"Un poble que canti així
"amb tant d'amor i tanta ànima,
"que us porti el goig de l'humor
"o us empleni els ulls de llàgrimes,
"no és un poble qualsevol
"que mereixi menysprear-se,
"sinó que és un poble fort
"que no vol lligams ni traves."-

I d'amor pel rossinyol
Catalunya com plorava!

D'arreu del món era oït
i tot el món l'estimava.

Volava per tots indrets
de la Terra Catalana
i els pobles i les ciutats
eren ses úniques branques
on reposava uns moments
per entonar ses cantades.

Pertot on va reposar
va deixar gentils niuades
que entonaven igual que ell
les cançons de nostra Pàtria.

Però avui el rossinyol
es va morint d'enyorança,
que el tenen empresonat
i no el deixen enlairar-se
ni solcar el nostre blau cel,
ni travessar les muntanyes,

ni aturar-se a les ciutats,
ni entonar les refiledes
que havien estat l'orgull
de la Pàtria, avui esclava.

I el rossinyol es marceix,
que la vida va escolant-se
i no s'obre la presó.

I la Terra Catalana
enyora els seus dolços cants
que amb tant d'amor l'encisaven.

No et marceixis, rossinyol,
eixuga les teves llàgrimes
i guaita amunt, cel amunt:
¿no hi veus les clares diades
d'aquell temps que ha de venir
ple de joies i esperances?

Catalunya reviurà,
que és immortal la seva ànima,
i t'obrirà la presó
on l'enveja va tancar-te,
i podràs solcar l'espai,
travessar valls i muntanyes,
i fer sentir els refilets
arreu de la nostra Pàtria
i tornar a cantar pel món
lliure de mort i esclavatge-
les cançons que en altre temps
amb tant d'amor escoltaven.

Catalunya triomfant,
agraïda et dirà: "-Gràcies."

Vols una paga millor
per tot el temps que lluitares?

Barcelona, Setembre del 1941

Jaume Garvia

Il·lustració Catalana - Mallorca, 287 - Barc

Querra de F. Mather
per a mi 1925

Dr. D. Linn Miller

Pel Dr. Boada

Dr. J. Barata

Cant patriòtic
— — — — —

De la Pàtria la santa senyera
catalana, arborem-la ben alt;
a tot vent despleguem-la encisera
sagrat símbol d'un poble immortal.
De la glòria els fulgors l'han daurada
sang de màrtirs l'ha ben conragrada;
arborem-la ab un cant triomfal.

Jaume Collell
ar dia de Vich

Al Mestre Millet, en el dia de la vingada a Vich, 22 de Juliol de 1936.

Meu si mai te oblidessim,
i' perdessim ton parlar,
i' la teua gracia honesta
no sabessim retrobar;
si per una dona estranya
ens deixessim estimar,
i' pels cantats de altres terres
oblidessim ton cantar;
Oh la dolça Catalunya,
oh la Dama d'Arassí,
Torna al cor amb te cantaria,
dixeca'l vol de la cançó
i' tornarem ~~esta~~ gracia
sent fideles al teu amor.
! Oh amorosa Esma Maria
! Robadora del meu cor!

DOLÇ REPÒS

In memoriam Mtre. Lluís Millet.

I

És mort el Mestre, en començar la nit
i el cel s'és emboirat; s'és entristit!
No hi brillen ni la lluna ni els estels!
L'espai cobreixen tenebrosos vels!
Al cel d'aquesta nit, santa i sagrada,
no hi ha consol ni llum per la mirada!
El dol s'estén arreu; res no el detura!
Com nostres cors, la nit és trista, obscura!
Té una fredor quieta i amorosa,
però no és ara clara ni és formosa
com la vegé el poeta il·luminat
en altres temps de nova claredat.
No hi és ja el Mestre, però ens diu el cor:
—Amb ses cançons no hi pot pas res la mort!—

II

És mort el Gran Patrici, santament,
i és el seu rostre dolç i resplendent.
Hi ha en ell aquella pau de l'infinit
que no és en cap més lloc aquesta nit.
Hi ha aquell repòs i aquella majestat
del viure i del morir en la santedat.
La nit, només son rostre, la il·lumina
d'una claror serena, humil, divina.
L'immens silenci, ahir tan dolorós,
ressona avui, en dalt, harmoniós.
Els plors van fent la nit més pura i santa
que en cada cor que plora un àngel canta.
És mort el qui endolcí l'ànima nostra
i davant d'ell tota la terra es postra.
Ell és amb Déu, però tot va dient:
—Del vostre amor no serà mai absent!—

III

És mort l'Apòstol, en venir la nit!
Com un infant cansat s'és adormit.
Com un infant que cerca el repòs ara
damunt la falda santa de la Mare.
S'és adormit nous càntics assajant!...
No el despertésseu que somnia un sant!
Al seu entorn tot calla i s'assossega!
Lasang commosa cor endins gemega!

La mà estrany fort la mà que ahir deixava,
sentint, com mai, l'amor que ell ensenyava!
En el rosari que per ell floreix
la seva fe trobem, que ací ens uneix,
i, mentre vola vers l'eternitat,
comença al món son nou apostolat.
Ell fa camí i sospira el ventifol:
-qui estima i canta no va mai tot sol!-

IV

És mort el Pare de blavenca ullada,
en eixa nit beata, immaculada!
La nit de la Puríssima; la nit
que avança del Nadal l'etern sentit!
El dia s'és fet clar i el cel és blau,
com el cantava el Mestre amb veu suau.
Ací en la terra, la dolor, el turment!
El cel somriu; el cel està content.
Ací en la terra, l'odi, la vilesa!
Al cel, la llum de caritat encesa.
És que ell hi ha entrat, cantant amb veu segura,
i els àngels li han respost des de l'altura.
És que ell hi ha entrat, cantant amb veu fidel,
i en festa, tot per ell, s'obria el cel.
Prenent sa mà li ha dit un serafí:
-La Pàtria que cercaves és ací!-

V

És mort el Just que el poble despertava
i, amb ell, a Déu, enfervorit, cantava.
És mort humil, abans de fer-se dia,
que el vol Jesús amb Ell i el vol Maria.
Lluny del brogit del món, ha mort pregant
el qui vivia il·luminat cantant,
i amb els seus cants d'amor i amb ses bondats
portava a tots del cel les claredats.
La nostra veu als llavis s'és glaçada
i nostra vida és erma i desolada.
De l'eternal bellesa enyoradís
d'aquesta terra en feia un Paradís.
Per'xò el Senyor li diu: -Ton nom viurà
i de ta boca el tany reflorirà!-

Juan Blangues

17 de desembre del 1941.

Al mestre Lluís Millet.

Respectuós homenatge d'admiració.

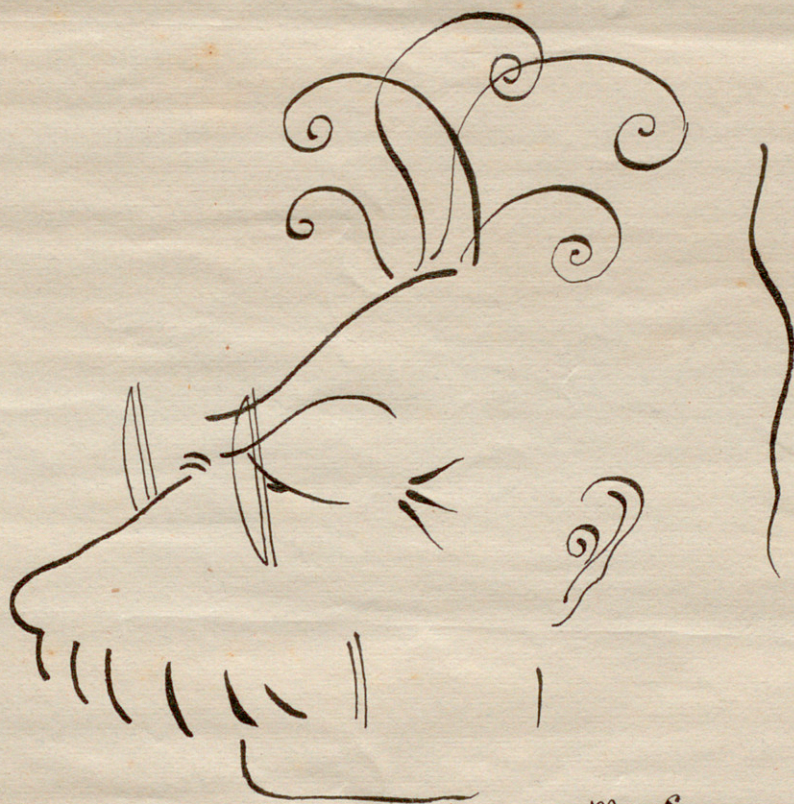
Enlaire el braç que la batuta porta,
enlaire el cor, que li dona el braó,
i l'ànima també, gallarda i forta,
mirall i símbol de tot l'"Orfeo".

Home com pocs; aimant de la bellesa,
de cor tan bó i humil com un infant;
savi també, amb l'ingènua saviesa
de qui tot lo que sab ho diu cantant.

Orient d'arrel, amb fe santa i sincera;
patriota, a Catalunya ben sincera
ha dedicat sa vida sens descans.

Apòstol es del cant gentil i noble
que mostra al viu l'esperit del nostre poble
i ferm uneix tots els bons catalans!

Frederic Alfonso i Orfila

Morras
XXXII

Al Mestre Morras amb motiu de l'arada a Sta. Coloma de
Queralt del gloriós Orfeo Català amb el seu gloriós Mestre

VII - V - MCMXXII

Antoni Millet

ascut d'una família molt honorada,
que d'anys vivia enllà a la Costa de Glevant
es en Millet, qu'avuy ja conquistada
te la gloria qu'ab tant treball ha anat guanyant
Mas non el vejà naixer, es la llosa
que tanca los recorts de sa infantil edat,
¡oh pedra qu'en la vida ja un cop closa
ni deixas contemplar tan sols, lo dols passat!

Ja aixís desde petit, se'l coneixia
fins per la veu ab que grinyolam los infants,
que de sa tendre boca li eixia
boy parodiant bonichs y melodiosos cant.

Y anà creixent; l'edat de la dolcesa
quelcom el vol d'una oreneta anà passant:
no obstant això, sent fill de gent pagersa,
es de notarhi sa admirable afició al cant
Y com mes va creixent, mes sa talaya
envers la dolsa muisica's va fent constant,

que cada pas donat sembla que veja
la bella Fada que'l guiava al seu davant.

Oh realitat! Que bo ja comensava
à produir son gran talent ensinissat,
ab quin plaer un home s'hi deleytava
al sentir sas flayrosas notas del teclat.

De veritat que ab sas grans Catalanesas⁽¹⁾
feya quedar al grandios publich delirant,
no solian alli notas grotescas,
no mes los tons valents ab un melodios cant.

Mes oh idea immortal! gran fou lo dia
en que'n Millet, la tal gran obra hagués pensat,
fundar un coro, temps ha que ho presentia,
mes ab son gran esforç, ne sortí L'Orfeo pastat.

Quant llavor n'ha donat a nostra terra
fentnos sentir del gran llavi las vens vibrants,
puig tant en temps de pau, com temps de guerra,
nos han sigut sempre agradables los seus cants.

Ara si que ab son coro ja's recorda
de sa mes alegre y Lovenivola edat,
y igual que'l Pastoret de nota sorda
escolta'l dels Cant dels aucells, boy encantat.

Que bonich es, qu'hermós y quiant li agrada

veurer Los Legadors potents com van regant,
y van ab ven bastant acompassada
Los fadrins de S. Boy y'l Fill del Rey cantant.

Poch temps fa que a las terras Provensalas
à demostrar son mes grandios talent ha anat,
y estrany no es que li fessin tantas galas:
l'autor del Cant de la Lenyera tant prehnat.

Ara mateix, ja's ven com just l'aclaman
los mallorquins, nostres germans de l'Illa d'Or
y li honran lo sen nom y lo proclaman
y l'consideran son segon Conquistador.

Ditxosa t'en pots dar, Oh Catalunya!
de tenir un fill que t'assegura un bell demà,
que lo mateix que la batuta, emprunya
l'honiat fusell pera pognerte deslliurà.

Avant donchs, Director, avant y fora,
enlayrals ben amunt los seus preciosos cants,
¡Gracias a Deu!; Beneyta siga l'hora
que ab las dolas notas retornas catalans!!

Joan Alsina
Barcelona 27 de Maig de 1898

(1) Totls los noms que van suscrits ab aquesta lletra son algunas de sas moltes obras.

Versos d'un
noir de l'Orfeo

l'arribà a un amic
pel seu sant.

Auuy, amic caríssim, no era cosa
d'enviar-te la carta comanda
al quatre mots d'admiració y d'estima.

En altres anys, per veu era de festa
tot dia com auuy, al l'alegria
de veure't vostre heren cad'any més home.

Mes, ara una boyrada d'infortunis
se us ha ficat dins vostra llar, y's pare
y's fill vivim en ombra de tristesa.

¿Qui ha passat, amic meu? de quina culpa
se us ja ven? quin venedat en vostra boca
per ser rahó de la brutal morderia?

Heu posat tot el cor, tota la vida,
tot el seny, tot voler, tota fàt-l'era
a una tasca d'amor com no n'hi ha d'altra;

heu prometat en l'ànima d'un pobre
la florida suprema y l'heu alçada
com senyera de sant y poesia;

han ajuntat, al gent de vostra destra,
totes les veus en una massa, plena
d'ideals y d'ambició y d'esperances;

y s'han donat per món triomfadora,
escampant tot arreu la conexença
d'una patria qu'en l'art es redivina;

hi han fet neument la cort melosa,
la gran ciutat esguersa y assenyada,
l'Athena d'aquest temps oberta y llinda,

y enguany, ara mateix, al cor de Roma,
qu'en cor del món, la Santidad augusta,
sabia, s'ha benclada y consagrada.

¿Qui més hi cal a un home per ser l'home
del sèn, com vos ho són, y en alt respecte
tingut per tota lley d'extrangeria?

Don se val molt corint de les més baixes
passions, les més fanàtiques aigües,
per donar al just la gloria del martiri.

Per, ¿hi calia axí a la vostra gloria?
¿a qui la vostra salut era acomplerta?
Don ho ha permès, y ell sab perquè. No altres

aquí no sabem res de vos desiguis,
d'Aquell qu'ab la vinada 'l camp inonda
perque al nova llavor llevi la terra.

Lo fet es, amic meu, que mans estranyes
al vostre culte, mans profanadors,
a vos y al vostre culte han fet ofensa;

han arribat fins al altar puríssim
de vostra devoció, que són les nostres,
hont ab la vostra gent glorificaven;

n'han bandejat el poble, y ab impures
intencions, d'un sol cop sanguin el temple
y a vos, gran sacerdot, trenen la missa...

¿Qui farén, donchs, en el forçat dejuni
del vostre apostolat? vendreu vós
a la grapa qu'anyuny anyda ofegavos?

No es pas del vostre temps. Quan la matèria
no pot més, s'esperit encara es llinda;
l'ideal es més fort que tota força.

Com veig ara com s'arbre que, a la furia
del tempestatge, va perdent les branques,
guinat de donar l'ombra benfactors;

wronat, sense fruyts, ni flors, ni fulls,
sembla mort... mes la saba bull per dintre
y les arrels s'arregren a la gleva;

y munda 'l peny (qui en aques món tot munda)
y l'arbre wronat brota y rebrota,
florix y fruyta, y 'h anells hi canten...

Benchim al Danyor qui us pora a proba.
Endurèm el mal peny y les injuries,
amassent a la nova primavera.

Ja m'hi tindré a la vostra rebrotada.

Vinda de Sant Lluís del 1725.

+

A Vos, Mestre Millet, Pare
Abat de la nostra música, que ta-
ben ritmar la canço', que va per
dins, i la canço' que volen al
grat de l'aire, un benitgem anya-
de bones de salut i de plenitud
espiritual pel guiatge a la
veu i el cor al nostre poble.

Museus 24 - VII - 26

Josep M. Lluçà

Urrutia Carreras, L.

J. Baldellou

~~J. Colominas~~ ⁴ Josep Colominas

~~Alfonso J. J. J.~~

~~Ribot~~

J. Vidal i J. J.

~~Vidal~~

Adelard S. March

Al' esteniat Mestre Millet:

L'anyorança de tenir-vos enguany entre
nosaltres ens aviva el sentiment de l'amistat i
de l'admiració. La vostra absència ens fa un xic
el ploent sojorn i la dolça pau d'aquesta santa
Muntanya nostra.

Ahuy, dia de Sant Lluís, sentim en-
cara mes el desitj de tenir-vos o la vostra per tal
de compartir amb vos la joia espiritual que sempre
sentir el vostre cor de creient.

Per aixó els vostres amics montserratins, de-
cora a la nostra Mare de Deu, la Verge Bruna, enlai-
ren per a vos una fervorosa pregaria i us dibuixen a-
hor, amb les seues clares i sores, Mestre i Annie!
; ad multos annos.

Monestir de Montserrat. 25 Agost 1928.

R. Trinitat

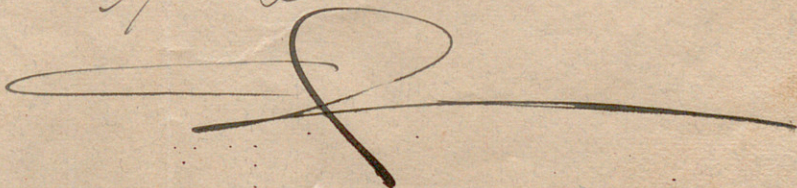
Baldelló

Pere Roca

H^a Dolors Fuster

Pere Bague
Pere J. fill

Joan Fabregas i Ceballos

Cecili Camps.

Montserrat Crespo

Cecili J. Camps

Montserrat Cavallé

Conceita Pons

Carme Henriques

M^{ra} del Carme Camps

Margarita Domenech

J. Cavallé

Amadoras

Josef Llorens

M^{ra} D. Cavallé

Angelina Fabregas

Conceita Quintana

J. L. Pils

Josep Rodon y Borla Pons

L " O R F E Ó C A T A L À A P E R P I N Y À

al mestre Millet, amb la més fervent admiració.

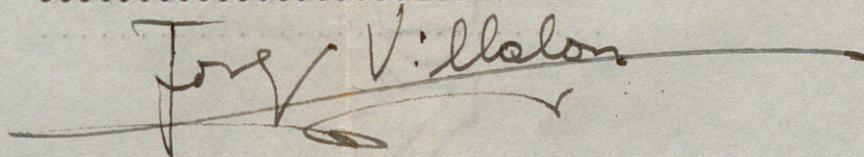
Al darrer jorn de maig, i quina enorme joia:
a la Ginesta d'Or, els nobles Jocs Florals
del Germà Rosselló, quins cants més triomfals
d'aquells barcelonins: melodiosa toia!

L'expert Mestre Millet, la massa ell acomboia,
justíssim com un déu; les veus són divinals:
aporten paradís, ens curen de tots mals.
Tot l'ésser és en goig, seguit de pau cofoia.

L'Orfeó Català, l'orgull dels catalans,
ha electritzat tothom. El Cant de la Senyera
ens ha impulsat dempeus, tot desfermant les mans...

Magnífics Jocs Florals d'aquesta fi de maig,
viscuts a Perpinyà: amor, art i bandera
m'heu endolcit el cor amb llum de cel a raig!...

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Josep VILLALON

(Sonet fet a Tolosa d'Occitània l'endemà de l'inoblidable

31 de maig de 1970)

Pax

Al mestre Lluís Millet
en el primer aniversari del seu traspàs.

Record d'aquella nit, ja un any, tristíssima!
homies el plor, homies el desconhort!
Tu, inest i fet en el teu llit de mort!
Al cel, l'ale suau de la Puríssima!
La pietat, a poc a poc, dolcíssima,
floria i se'us filtrava a rius del cor
i el nostre esguard s'el·luminava, aborot,
del vostre teu en l'alta llum claríssima!

Quan tot callà al'entorn de nostra pena,
de tes cançons ja se verrà l'afrena
que tributà l'amor al'esperit.

Auui, en el misteri de l'absència,
sentim, com mai, molt viva ta presència;
que ets tu qui ens guies vers Déu infinit!

J. Lloquerey

7 desembre. 1942